

En smuk Kjerligheds-Wise.

Mel. Den fulbe Maane rødsom lyste ic.

Jeg quæde vil en deilig Wise Alt om to unge Mennesker, Som fra sin Ungdoms spæde Dage hinanden havde inderlig kjer, Den deilig blide Keraardsmorgen, For dem ret yndelig opprant, De vorte op som unge Planter, Alt hos det klare Hildevand.

En Tid hended et Nar mon løbe, Der ingen mærked' eller saae, Skjont Elskovsilden stærkt mon brænde, Det uden Tiul være maa; Vel ofte han sig der henvendte Hvor han sin Elste kunde see, Og mangen yndig Aftenstime I hendes Arm spadserede.

Men ofte efter klare Solskin, Oprinder Uveirs sorte Sky, Og sorgfri Elskovs søde Dage Omverles tidt med Klagehjd; Til hendes Fader det mon komme, At der en Kjæreste i Von Til hende mon en Aften gange, Og det en fattig Bondeson.

Han hende til sig strax mon kalde, Tiltalede med disse Ord: D gid' du aldrig var min Datter, Der mig forvolder saadan Sorg; Nei dette skeer i Verden ikke, Det siger jeg dig aabenbar, Det var en Skam for mig at høre En fattig Svigeren jeg har.

De deilig' rosenrøde Kinder De blegnede ret som en Død, Jeg kan Jer kjære Fader sige: Der Ingen er i Verden fød For mig saa vel som den mon stænde, Om han end haver Verdens Guld, Og dette vilde mig tilbyde, Jeg bli'er min Kjæreste tro og huld.

Hvad horer jeg for Ord min Datter! Det er blot Elskovs Raserie, Som ud af dine Læber flyder, Og ei' fornuftig Kjærlighed; Lad mig det ei' nu mere høre Du tale skal med denne Mand, En anden Mand jeg dig har fæstet, Med ham du leve skal paa Jord.

Ei' Budskab hun strax monne sende Hen til sin Hjertens ædle Skat, I bede ham strax til mig komme, Om det kan see i denne Nat; Lad det for alting ikke mærkes Især udaf min Fader god, Saar han det nogensinde vide, Jeg bli'er uylkelig paa Jord.

Til hende han strax monne komme, Udi den samme Aftenstid, I hendes lønlig' Sovestammer Indluffet blev med største Glid, Hun paa hans Skjød sig strax mon sætte, Sin Sorg hun ikke dolgede, Paa hendes rosenrøde Kinder En strøm af Taarer Trillede.

Da hendes Taarer lidt mon standse, Hun til sin Kjærest talede: Min Fader haver mig forbudet Jeg dig i Verden ei' skal see; Vil jeg ham deri ikke lyde, Vort fra mig Hjem jeg vandre maa, Skjondt det jeg hellere vil gjøre, End dig' min Engel! stilles fra.

Hvor inderlig jeg dig nu elsker, Det maa dog ei i Verden stee,
At du din Faders Hjem forlader, Dig selv til stor Bedrovelse,
Hvad Glæder kunde jeg vel byde Mod dem som dig tilbydes
her, Her har du Guld og grønne Skove, En deilig Frier
og dermed.

Hvad Nyttel Guld og grønne Skove, Naar Hjertet er af
Sorgen glemt, Et Egtebaand det kan vel knyttes, En anden
dog ei bliver glemt, Trø ei at, dette Gud behager At jeg saa-
ledes stilles maa Fra dig min Ven og Hjertemage, Blot for
en Rigdom stor at naae.

Nu er vor Afskedstid forhaanden, At vi herfra maa stilles
ad, Min Haand jeg strax nu dig vil byde, Med Tak for hver
en Levedag; Nu vil jeg bort fra Landet drage, Og albrig nære
Elskovsild, Sid Himlens Gud os vil ledsage, Og lad os his-
set samles blid.

Favel min Ven og Turteldue! Sorg ei for meget for din
Ven, Tak for din Elskovs yndig Luc, Tak for din Omhu, søde
Sjæll! Jeg dig i Verden glemmer ikke, Hvordan end Skjæb-
nen vender sig, Du stedse mig i Tanken ligger, Indtil min
sidste Levetid.

Da han fra hende var forsvunden, Hun til sin Sorg sig
overlod, Ret ligesom en Turteldue, Der fra sin Mage stilles
bort, Paa grønne Træ den ei sig sætter, Men hellere paa fal-
me Døist, Hvor den tilbøde sig da sørger, For den sin Mage
haver mist.

Hvordan nu hendes Sorg mon være, Det hendes Fader
agted' ei, Til hendes Bryllup han strax laved', Hun ham ei
turde sige Nei; Da hun sin Brudedragt ifortes, Hun i sit
Hjerte sukede: Sid dette var min Elskjortel. Det jeg langt
heller onkede.